

PRVNÍ KAPITOLA

Prchající Jennie

„Já jen říkám, že ji nemusím,“ šeptala servírka se střapatými vlasy. Její šepot byl natolik hlasitý, že jej v tu chvíli jediný zákazník kavárny Pleasant's bez obtíží slyšel. Docela by ho zajímalo, zda dotyčná, on níž je řeč, je jiná servírka anebo pravidelná zákaznice jako on sám.

„Nemusí se mi zamlouvat, ne? Ale každý si přece může myslet svoje, tak jen si posluž.“

„Mně přišlo, že je docela milá,“ odpověděla podstatně nejistěji než před chvílí menší servírka s kulatým obličejem.

„Tak se chová, když její hrdost schytá nějakou ránu. Jen co se ale vzpamatuje, hned jí zas od jazyka ukapává jed. Je to všechno úplně naopak. Takovejch jako ona jsem poznala – vůbec se jim nedá věřit.“

„Co myslíš tím, že je to úplně naopak?“ nechápala servírka s kulatým obličejem.

Herculu Poirotovi, který se onen únorový čtvrtek přesně o půl osmé chystal večeret v téhle kavárně, bylo zcela jasné, co má číšnice se střapatými vlasy na mysli. Pousmál

se pro sebe. Nebylo to poprvé, kdy ta dívka vyslovila bystrý postřeh.

„Vždycky se dá se odpustit ostřejší slovo, když člověk narazí na nějakou potíž – samotný se mi to stalo, klidně to přiznám. Ale když jsem šťastná, tak zase chci, aby i ostatní byli šťastní. Tak by to mělo být. Jenže pak jsou takoví jako *ona*, co s tebou nejhůř zachází, když je po jejich. Právě na takový si musíš dávat pozor.“

Bien vu, pomyslel si Hercule Poirot. *De la vraie sagesse populaire*. Vskutku pravá lidová moudrost.

Dveře kavárny se rozlétly, až jejich křídlo narazilo do zdi. Na prahu se zastavila žena ve světle hnědém kabátu a s o něco tmavším hnědým kloboukem. Měla plavé vlasy. Hlavu natočila dozadu přes rameno, jako by čekala, až ji někdo dojde.

Několik vteřin stačilo, aby studený noční vzduch otevřenými dveřmi vysál z malé místnosti veškeré teplo. Běžně by něco takového Poirota rozlítilo, avšak nově příchozí, která vstoupila tak dramaticky a jako by jí nezáleželo na tom, jaký dojem vyvolá, ho zaujala.

Přikryl dlaní svůj šálek kávy v naději, že tak uchová teplo nápoje. Tenhle podnik s křivými stěnami v uličce St. Gregory's v části Londýna, která nepatřila zrovna k nejutěšenějším, nabízel nejlepší kávu, jakou kdy Poirot na celém světě ochutnal. Před večeří ani po ní zpravidla kávu nepil. Za běžných okolností by ho taková představa přímo zděsila, avšak každý čtvrtek, kdy přicházel přesně v 19.30 do Pleasant's, činil z tohoto pravidla výjimku a nyní již tento každotýdenní rituál považoval za jakousi malou tradici.

Ostatní tradiční rysy kavárny ho těšily podstatně méně – nutnost urovnat přibory, ubrousek a sklenici na vodu, které při příchodu vždy našel nepořádně prostřené. Servírka zjevně

věřila, že stačí, když toto náčiní leží někde – kdekoli – na stole. Poirot s tím nesouhlasil, a jakmile dorazil, dal si záležet, aby vše uvedl do správného pořádku.

„Pardón, slečno, ale nemohla byste zavřít ty dveře, jestli jdete dovnitř?“ zavolala Štěpátá hlava na ženu v hnědém kabátu, která jednou rukou svírala rám dveří a stále hleděla do ulice. „Zrovna tak jestli dovnitř nejdete. My bysme tady neradi zmrzli.“

Žena vstoupila. Zavřela za sebou, ale neomluvila se, že nechala dveře tak dlouho otevřené. Její přerývaný dech byl slyšet přes celou místnost. Vypadala, že si ostatní přítomné vůbec neuvědomuje. Poirot ji pozdravil tlumeným „Dobrý večer.“ Zpola se k němu otočila, ale neodpověděla. V očích měla strach, jaký se hned tak nevidí – působila natolik poplašeně, že si toho musel povšimnout i cizí člověk, jako by ho něco přímo fyzicky sevřelo.

Poirot se již necítil klidný a spokojený jako ve chvíli, kdy přišel. Poklidná nálada se roztříštila.

Žena spěchala k oknu a vyhlédla ven. Neuvidí to, co hledá, pomyslel si Poirot. Hledět do noční tmy z dobře osvětlené místnosti je k ničemu, když sklo odráží pouze obraz vnitřku, kde se nacházíte. Přesto se žena ještě nějakou chvíli dívala ven, zřejmě pevně rozhodnutá pozorovat ulici.

„Aha, to jste vy,“ vyhrkla Štěpátá hlava poněkud netrpělivě. „Co se děje? Stalo se něco?“

Žena v hnědém kabátu se otočila. „Ne, já...“ Ta slova připomínala spíše vzlyknutí. Potom se jí podařilo opět se ovládnout. „Ne. Mohu si sednout do rohu?“ Ukázala na stůl nejdál ode dveří.

„Sedněte si, kam chcete. Krom stolu, kde už sedí ten pán. Všude je prostřeno.“ Štěpátá hlava si tím připomněla Poirota a sdělila mu: „Vaše večere už se pěkně chystá, pane.“ To Poirot

rád slyšel. Jídlo v Pleasant's bylo téměř tak dobré jako tamní káva. Když se obojí vezme v úvahu, nechtělo se Poirotovi věřit, že všichni zaměstnanci kuchyně jsou Angličané, ač věděl, že tomu tak skutečně je. *Incroyable*.

Strápatá hlava se obrátila zpátky k rozrušené ženě. „Víte jistě, že se nic neděje, Jennie? Vypadáte, jako byste potkala rovnou čerta.“

„Jsem v pořádku, děkuji. Všechno, co potřebuji, je šálek silného horkého čaje. Dám si svůj obvyklý, prosím.“ Jennie chvatně přešla ke stolu v nejzazším rohu. Poirota minula, aniž se na něj podívala. Natočil si zlehka židli, aby ji mohl pozorovat. Zcela určitě s ní bylo něco v nepořádku, něco, o čem si zjevně nepřála diskutovat se servírkou v kavárně.

Ani si neodložila kabát a klobouk, posadila se na židli zády ke dveřím do ulice, ale vzápětí hned zase pokukovala přes rameno. Poirot tak měl příležitost prohlédnout si podrobněji její obličej a usoudil, že je jí kolem čtyřiceti let. Velké modré oči měla rozšířené, skoro vytřeštěné. Vypadají, jako by se před nimi odvíjelo něco šokujícího, uvažoval Poirot. „Jako by potkala rovnou čerta,“ jak to vyjádřila Strápatá hlava. Pokud však Poirot viděl, nic takového před sebou Jennie neměla. Mohla vidět pouze čtvercovou místnost se stoly, židlemi, v rohu pak s dřevěným věšákem na kabáty a klobouky a křivé police prohnuté pod tíhou mnoha čajníků různých barev, vzorů a velikostí.

Už jen ty police by ovšem stačily, aby se člověk otrásl! Poirot neviděl prázdný důvod, proč by zkroucené police nemohly být nahrazeny rovnými, stejně jako nechápal, proč se ten, kdo prostírá vidličku na čtvercový stůl, neujistí, že příbor leží souběžně s okrajem stolu. Ovšem ne každý má stejné představy jako Hercule Poirot, to si už dávno přiznal včetně toho, jaké výhody a nevýhody mu to přináší.

Žena – Jennie – zkroucená na židli stále vyplašeně zírala na dveře, jako by očekávala, že jimi každým okamžikem kdosi vtrhne dovnitř. Třásla se, možná zčásti zimou.

Ne – Poirot změnil názor – vůbec ne zimou. Uvnitř kavárny bylo již opět teplo. A jelikož Jennie tak úporně sledovala dveře, a přitom se k nim posadila zády a co nejdál od nich, nabízel se jediný rozumný závěr.

Poirot zvedl svůj šálek kávy, vstal od stolu a přešel k místu, kde seděla. Jak si všiml, neměla na ruce snubní prsten. „Dovolíte, abych si k vám na chvíličku přisedl, mademoiselle?“ Nejraději by narovnal její příbor, ubrousek a sklenici na vodu jako na svém stole, ale ovládl se.

„Promiňte? Ano, když chcete.“ Její tón dával najevo, jak málo jí na tom záleží. Soustředila se pouze na dveře do kavárny. Celá zkroucená na židli je stále upřeně sledovala.

„Rád bych se vám představil. Jmenuji se... ach...“ Poirot zmlkl. Kdyby jí pověděl své jméno, Strápatá hlava a druhá servírka by je slyšely a on by pro ně přestal být anonymním „cizím pánem“, policistou na odpočinku, odkudsi z kontinentu. Jméno Hercule Poirot dělá na některé lidi velký dojem. Během několika posledních týdnů, kdy vstoupil do velice příjemného stavu hibernace, zažil Poirot poprvé po dlouhé době úlevu, že je vnímán jako kdosi nijak pozoruhodný.

Nemohlo být zřejmější, že jeho jméno ani přítomnost Jennie nijak nezajímají. V koutku oka se jí objevila slza a stékala jí po tváři.

„Mademoiselle Jennie,“ oslovil ji Poirot s nadějí, že použití křestního jména by ji snad mohlo upoutat. „Býval jsem policistou. Nyní jsem na odpočinku, avšak dříve jsem se během své práce setkal s mnoha lidmi ve stavu rozrušení, jenž byl podobný tomu, v jakém se právě nacházíte vy. Nemám na mysli ty, kdož byli nešťastní, ač takových se v každé zemi

najde nemálo. Nikoli, hovořím o lidech, kteří se domnívali, že jsou v nebezpečí.“

Konečně si získal její pozornost. Jennie na něj upřela doširoka otevřené, vyděšené oči. „Vy... jste policista?“

„*Oui*. Již řadu let na odpočinku, avšak...“

„Takže v Londýně nic nezmůžete? Nemůžete... Chci říct, tady asi nemáte žádnou pravomoc? Zatknout zločince, nebo něco takového?“

„Tak tomu jest,“ usmál se na ni Poirot. „V Londýně jsem postarší džentlmen, jenž si užívá svého odpočinku.“

Pouhých deset vteřin se na dveře nepodívala.

„Mám pravdu, mademoiselle? Domníváte se býti v nebezpečí? Ohlédnete se přes rameno, protože máte podezření, že osoba, jíž se obáváte, vás sem sledovala a každým okamžikem vejde dovnitř?“

„Ach, opravdu mi hrozí nebezpečí!“ Zdálo se, že chce ještě něco říct. „Víte *jistě*, že už nejste žádným způsobem u policie?“

„Naprostou žádným,“ ujistil ji Poirot. Nepřál si však, aby si myslela, že je zcela bez vlivu, a tak dodal: „Mám přítele, který jest detektivem u Scotland Yardu, pokud byste potřebovala pomoc policie. Jest velmi mladý – sotva víc než třicetiletý. Podle mého názoru to však u policie dotáhne daleko. Jsem si jist, že si s vámi velice rád promluví. Za sebe pak mohu nabídnout...“ Poirot se zarazil, když se přiblížila servírka s kulatým obličejem, přinášející šálek čaje.

Postavila jej před Jennie a odebrala se do kuchyně. Tamtéž zmizela Štrapatá hlava. Poirot dobře věděl, s jakým gustem rozebírá chování svých stálých zákazníků, a tak si představil, že se právě oddává živé diskusi o Cizím hostovi, který si nečekaně přisedl ke stolu Jennie. S ostatními hosty Pleasant's zpravidla prohodil vždy jen to nejnnutnější. Tedy s výjimkou

chvil, kdy zde večeřel se svým přítelem Edwardem Catchpolem, detektivem Scotland Yardu, s nímž dočasně sdílel ubytování v penzionu. Jinak se v duchu *l'hibernation* spokojil pouze se společnostmi vlastní osoby.

Klepy servírek v kavárně ho nijak neznepokojovaly, byl naopak vděčný za jejich vítanou nepřítomnost. Doufal, že Jennie by s ním takto mohla mluvit otevřeněji. „Velmi rád vám nabídnu svou radu, mademoiselle,“ pravil.

„To je od vás moc laskavé, ale mně nikdo nemůže pomoci.“ Jennie si otřela oči. „Moc ráda bych si nechala pomoci – stála bych o to víc než o cokoli jiného! Jenže je pozdě. Víte, už jsem vlastně mrtvá, nebo brzy budu. Nemůžu se neustále ukrývat.“

Už jsem vlastně mrtvá... S těmi slovy jako by se do místnosti vrátil chlad.

„Takže pro mě žádná pomoc není,“ pokračovala, „a i kdyby byla, nezasloužila bych si ji. Ale... Cítím se o trochu lépe, když sedíte u mého stolu.“ Sevřela si hrudník pažemi, snad aby se utěšila, anebo v marné snaze zastavit třes těla. Čaje se ani nedotkla. „Prosím, zůstaňte. Dokud s vámi mluvím, tak se nic nestane. Alespoň slabá útěcha.“

„Mademoiselle, to jest velice znepokojivé. Nyní jste živa a musíme učinit vše nezbytné, abyste naživu zůstala. Prosím, povězte mi...“

„Ne!“ Vytřeštila oči a schoulila se na židli. „Ne, to nesmíte! Nesmí se udělat *nic*, aby se to zastavilo. Nic to nemůže zastavit, to je nemožné. Je to nevyhnutelné. Jakmile já budu mrtvá, spravedlnosti bude konečně učiněno zadost.“ Znovu se ohlédla přes rameno ke dveřím.

Poirot se zamračil. Jennie se možná cítila o něco lépe od chvíle, kdy se posadil k jejímu stolu, zato jemu samotnému bylo rozhodně hůř. „Rozumím vám správně? Naznačujete, že ten, kdo vás pronásleduje, si vás přeje zavraždit?“

Jennie na něj upřela uszlzené modré oči. „Bude se to brát jako vražda, když se podvolím a nechám, aby se to stalo? Jsem už unavená z utíkání, skrývání se a z toho neustálého hrozného *strachu*. Jestli se to má stát, tak chci, aby to už bylo za mnou, a ono se to *stane*, protože musí. Je to jediný způsob, jak všechno napravit. A zasloužím si to.“

„Tak tomu nemůže být,“ namítl Poirot. „Ač neznám podrobnosti vaší těžké situace, nemohu s vámi souhlasit. Vražda nikdy není správná. Můj přítel, ten policista – musíte mu dovolit, aby vám pomohl.“

„Ne! Nesmíte mu o tom povědět jediné slovo. Ani nikomu jinému. Slibte mi, že to neuděláte!“

Hercule Poirot neměl ve zvyku dávat sliby, které nemůže dodržet.

„Co tak hrozného jste mohla spáchat, aby si to žádalo potrestání smrtí? Sama jste někoho zavraždila?“

„Jako bych to udělala, není v tom žádný rozdíl! Víte, vražda není jediným neodpuštělným činem. Nemyslím, že vy jste se někdy dopustil něčeho opravdu neodpuštělného, vidíte?“

„Zatímco vy ano? A věříte, že za to musíte zaplatit vlastním životem? *Non*. To není správné. Kdybych vás mohl přesvědčit, abyste mne doprovodila do mého příbytku – jest to zcela blízko. Můj přítel ze Scotland Yardu, pan Catchpool...“

„Ne!“ Jennie vyskočila ze židle.

„Prosím, posaďte se, mademoiselle.“

„Ne. Ach, řekla jsem toho příliš. Jsem tak hloupá! Pověděla jsem vám to jenom proto, že vypadáte tak laskavě, a myslela jsem si, že nemůžete nic *dělat*. Kdybyste nebyl řekl, že jste na odpočinku a z jiné země, nikdy byste ze mě nedostal ani slovo!“ Zavřela oči a sepjala ruce. „Ach, prosím, ať neotevírají jejich ústa! Ten zločin nesmí být vyšetřen. Slibte mi, že to povíte tomu svému příteli od policie, a přemluvte ho, aby

souhlasil. Jestli vám záleží na spravedlnosti, tak udělejte, oč vás žádám, prosím.“

Vrhla se ke dveřím. Poirot se zvedl, ale když si uvědomil, jakou vzdálenost stihla urazit, než se mu podařilo vstát, raději se s těžkým povzdechem zase posadil. Bylo to marné. Jennie zmizela venku ve tmě. Nikdy by ji nedohonil.

Vtom se otevřely dveře z kuchyně a vyšla z nich Štěpatá hlava s Poirotovou večeří. Vůně jídla se nelibě dotkla jeho žaludku. Ztratil veškerou chuť.

„Kde je Jennie?“ optala se ho Štěpatá hlava, jako kdyby byl nějak zodpovědný za její zmizení. Vlastně se za ně zodpovědný cítil. Kdyby se pohyboval rychleji, kdyby pečlivěji volil slova...

„To je teda vrchol!“ Štěpatá hlava praštila Poirotovou večeří na stůl, odkráčela zpátky, otevřela dveře do kuchyně a zahulákala: „Ta Jennie vzala roha bez placení!“

„Za copak to vlastně musí zaplatit?“ bručel si Hercule Poirot pod vousy.

*

O minutu později, po krátkém a neúspěšném pokusu nechat se zaujmout hovčím žebírkem a nudlovým nákyem, zaklepal Poirot na dveře kuchyně Pleasant's. Štěpatá hlava je otevřela jen na škvírku, takže přes její drobnou postavu nebylo dovnitř vidět.

„Je něco v nepořádku s vaší večeří, pane?“

„Dovolte mi, abych zaplatil za čaj, od něhož mademoiselle Jennie odešla,“ navrhl Poirot. „Na oplátku snad budete tak laskavá a zodpovíte mi jednu či dvě otázčky?“

„Takže vy Jennie znáte? Nikdy jsem vás tu spolu neviděla.“

„Non. Neznám ji. Proto se táži vás.“

„Tak proč jste teda šel a sedl si k ní?“

„Měla strach a byla velmi rozrušená. Pohled na ni mě trápil. Doufal jsem, že bych jí mohl nabídnout nějakou pomoc.“

„Takovej, jako je Jennie, není pomoci,“ prohlásila Štrapatá hlava. „No dobře, odpovím na ty vaše otázky, ale nejdřív dám jednu otázku já vám. Kde jste byl policistou?“

Poirot ji neupozornil, že mu již položila tři otázky a tohle je čtvrtá.

Koukala na něj přimhouřenýma očima. „Někde, co se tam mluví francouzsky, ale ve Francii to nebylo, že jo?“ odhadovala. „Však jsem viděla, jak se tváříte, když ostatní holky řeknou ‚ten chlápek z Francie‘.“

Poirot se usmál. Snad nakonec neuškodí, když bude znát jeho jméno. „Jsem Hercule Poirot, mademoiselle. Z Belgie. Velice mne těší, že se s vámi mohu seznámit.“ Podal jí ruku.

Stiskla mu ji. „Fee Springová. Vlastně teda Euphemia, ale všichni mi říkají Fee. Kdyby měli vyslovit celý moje jméno, tak by se v životě nedostali k tomu, co chtěli říct, že jo? Ne že bych tím o něco přišla.“

„Znáte celé jméno mademoiselle Jennie?“

Fee kývla k Poirotovu stolu, odkud z vrchovatého talíře ještě stoupala pára. „Snězte si večeři. Jsem zpátky cobydup.“ Zprudka ustoupila a zavřela mu dveře před nosem.

Poirot se odebral ke své židli. Snad by měl poslechnout radu Fee Springové a ještě se trochu vynasnažit něco sníst. Je tolik povzbudivé hovořit s někým, kdo si všímá detailů. Hercule Poirot mnoho takových lidí nepotkával.

Vzápětí se Fee znovu objevila s hrnkem bez talířku v ruce. Usrkla z něj a usadila se na židli, kterou uvolnila Jennie. Poirotovi se podařilo, aby sebou při tom urážlivém zvuku netrhl.

„O Jennie toho moc nevím,“ spustila Fee. „Jenom co jsem si dala dohromady z toho, co dřív utrousila. Slouží u nějaký

dámy ve velkém domě. Žije tam. Proto sem pravidelně chodí, aby tu pro Její Vznešenost vyzvedla kávu a koláčky na nóbl večere a večírky a podobně. Jednou říkala, že chodí přes celý město. Hodně našich štamgastů chodí z daleka. Jennie vzdychky zůstává na čaj. „Můj obvyklý, prosím,‘ poručí si, když přijde, jako kdyby sama byla dáma. Počítám, že takhle mluví, protože si hraje na vznešenou. Jenže se tak nenarodila. Možná proto toho zas tak moc nenamluví, když jí dojde, že by ten nóbl jazyk neudržela.“

„Promiňte,“ ozval se Poirot, „avšak jak víte, že mademoiselle Jennie takto nemluví odjakživa?“

„A vy už jste někdy slyšel, že by takhle mluvilo služebnictvo? Já teda ne.“

„*Oui, mais...* Jedná se tudíž o pouhý dohad?“

Fee Springová nabručeně připustila, že s jistotou to neví. Poněvadž co Jennie zná, tak pokaždé mluvila „jako opravdická dáma“.

„Musím teda uznat, že Jennie je na čaj, takže asi aspoň něco v hlavě mít musí.“

„Na čaj?“

„Správně.“ Fee si odfrkla nad Poirotovým šálkem kávy. „Vy všichni, co pijete kávu, a přitom byste mohli pít čaj, musíte mít slabší mozek, jestli chcete něco vědět.“

„Neznáte jméno té dámy, pro kterou Jennie pracuje, nebo adresu onoho velkého domu?“ otázal se Poirot.

„Ne. Ani nevím, jak se Jennie jmenuje dál. Vím akorát, že před rokama a rokama měla zlomený srdce. Jednou to řekla.“

„Zlomené srdce? Pověděla vám, oč šlo? Jakého druhu byl její zármutek?“

„Je jenom jeden druh, ten, co vás zasáhne rovnou do srdce,“ prohlásila Fee rozhodně.

„Měl jsem na mysli, že zlomené srdce může mít řadu *pří-*

čin – neopětovanou lásku, ztrátu milované bytosti v tragicky mladém věku...“

„Aha, no co za tím bylo, jsme se nedozvěděly,“ odpověděla Fee s náznakem hořkosti v hlase. „Ani se to nedozvíme. Vypadly z ní jen ty dvě slova. Zlomený srdce. Helejte, ona Jennie prostě nemluví. Nemohl byste jí pomoci, ani kdyby tu ještě seděla na židli, stejně jako jí nepomůžete, když teď utekla. Je taková celá uzavřená do sebe, to je s ní ten problém. Ona si v tom svém utrpení prostě libuje, ať už to bylo, co chtělo.“

Celá uzavřená do sebe... Po těch slovech Poirotovi bleskla vzpomínka – na jeden čtvrteční večer v Pleasant's před několika týdny, kdy Fee vykládala o jedné zákaznici.

„Ona neklade žádné dotazy, *n'est-ce pas?*“ potvrzoval si. „Nezajímají ji společenské vztahy a konverzace? Netouží dozvědět se, co jest nového v životě někoho jiného?“

„Svatá pravda!“ Na Fee to udělalo dojem. „Není v ní ani špetka zvědavosti. Nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by se tak zakutal ve vlastní bolesti. Prostě vůbec nevidí svět kolem sebe a nás ostatní v něm. Nikdy se vás nezeptá, jak se protloukáte ani co s váma je.“ Fee naklonila hlavu ke straně. „Vám to rychle pálí, co?“

„Vím pouze tolik, co jsem vás slyšel říkat ostatním servírkám, mademoiselle.“

Fee se začervenala. „To mě teda překvapuje, že se namáháte poslouchat.“

Poirot si nijak nepřál uvádět ji dále do rozpaků, a tak nepřiznal, že se na její popisy jednotlivců, jež si pro sebe kolektivně nazval „Postavy z kavárny“, vždy těší. Například na hodnocení pana Netakdocela, který si pokaždé objedná jídlo, ale vzápětí objednávku zruší, neboť dojde názoru, že to *není tak docela* to, co by si přál.

Nyní nebyla vhodná chvíle ptát se Fee, zda stejně jako

pro pana Netakdocela má i jméno pro Hercula Poirota, které používá v jeho nepřítomnosti – možná nějaké, co odkazuje na jeho velkolepý knír.

„Mademoiselle Jennie si tedy nepřije vědět nic o záležitostech jiných lidí,“ pronesl Poirot zamyšleně, „avšak na rozdíl od mnoha sobě podobných, kteří se nezajímají o život a myšlenky lidí kolem sebe, zato sami o sobě rádi sáhodlouze vykládají, ona nečiní ani toto. Jest tomu tak?“

Fee povytáhla obočí. „Teda vy máte paměť. Zase úplně správně. Ne, Jennie o sobě nemluví. Odpoví vám na otázku, ale nijak to nerozvádí. Nechce se nechat moc dlouho zdržovat od toho, co se jí honí v hlavě, ať už je to bůhvíco. Její tajnej poklad – akorát že to, nad čím hloubá, ji teda šťastnou nedělá. Já už jsem se dávno přestala snažit jí rozumět.“

„Hloubá o zlomeném srdci,“ zašeptal Poirot. „A o nebezpečí.“

„Řekla vám, že je v nebezpečí?“

„*Oui, mademoiselle.* Lituji, že jsem nebyl sdostatek rychlý, abych jí zabránil v odchodu. Kdyby se jí mělo něco přihodit...“ Poirot zavrtěl hlavou a velice si přál, aby se mohl vrátit do rozpoložení, v jakém do kavárny toho večera dorazil. Naplocho udeřil rukou do desky stolu, jako by se k něčemu rozhodl. „Vrátím se sem *demain matin*. Zítra ráno. Říkala jste, že zde bývá často, *n'est-ce pas?* Najdu ji dříve, než ji dostihne nebezpečí. Tentokrát bude Hercule Poirot rychlejší!“

„Rychle nebo pomalu, na tom nesejde,“ prohlásila Fee. „Na Jennie si nikdo nepřijde, ani když ji má před nosem, a nikdo jí nemůže pomoci.“ Vstala a chopila se Poirotova talíře. „A nestojí za to nechat kvůli tomu vychladnout dobrý jídlo,“ uzavřela.